

SATAN IN IŠKARIOT

Po nemškem izvirniku K. Mays

"Kol agasi ga je pokopal." "Hm! — Kol agasi je vendar tudi mohamedan. — Se ni bal onečiščenja?"

"Rekel je, da je moral izkazati prijatelju zadnjo čast ter tvegati onečiščenje."

"Pomagal mu seveda ni nihče?"

"Ne. Prav radi tega ne, da bi se ne onečistil. Pa tudi ni nikogar poklical na pomoč."

"Kedaj ga je pokopal?"

"Včeraj. Saj se spominjaš, tistikrat je bilo, ko so vas pripeljali ujetje."

"Da! Ko je prihitev in ko si ga vprašal, ali je že pokopan?"

"Da. Ni še bil gotov, radoveden jebil, ali nam je uspel udar, ki ga je sam nasvetoval, pa je prihitev v tabor. Ko smo vas spravili v šotor, se je vrnil in grob dokončal."

"Si videl rano?"

"Videl! Strel je šel naravnost skozi srce.

Zakaj pa poprašuješ po takih postranskih okoliščinah?"

"Ker utegnejo biti zelo važne za nas."

Odkopali bomo grob, videti moram truplo. Bi nas spremjam nazaj v sotesko?"

"Prav rad. Dovoli samo, da prej naročim, kako naj uredijo tabor."

Kmalu je opravil, šla sva Kruger bej, Winnetou so najuspremljali.

Spotoma sem še vprašal šejha:

"Iz tvojih besed se je čulo, kot da ne verjameš prav na samomor. — Ali morebiti dvomiš, da bi se bil sam umoril?"

"Seveda dvomim!" je dejal zamišljen.

"Zakaj?"

"Ker sem dobro poznal ravnega kol agasijevega prijatelja, vkljub temu, da smo bili samo nekaj dni skupaj. Nemogoče se mi zdi, da bi se bil tak vesel in dobrosrčen človek sam ubil. — In razen tega je kol agasi človek, ki je vsega zmožen. Opazoval sem ga, neprestano je bil svojemu mlademu prijatelju za petami, kar stražil ga je, kot da je njegov ujetnik."

Sejh nam je pokazal grob.

Grob prav za prav ni bil, le grobija. Kol agasi si je delo zelo olajšal, pokril je truplo enostavno s kamenjem. Grobija ni bila velika, v nekaj minutah smo kamenje odstranili.

In pred nami je ležal rajni Small Hunter —.

Vsi smo iznenadeni vzkliknili. Razen šejha še nobeden od nas ni videl pravega Small Hunterja, le to smo vedeli, da sta si z Jonatonom Meltonom zelo podobna.

In podobnost je bila res izredna.

"Heavens —!" se je zavzel Emery Bothwell. "Kolika pobnost!"

"Uff —!" je dejal celo molčiči Winnetou.

"Ma ša 'llah — čudo božje —!" je vzkliknil Kruger bej. "Tale mrlji je vendar tisti človek, ki sem ga vzel s seboj iz Tunisa —!"

Mislil je Jonatana.

"Res sta si silno podobna?" sem priznal tudi sam.

"Kdo bi si bil kaj takega misil —!" se je čudil Kruger bej.

"Ta podobnost je bila tisto, kar je Meltone, sina, očeta in strica, zapeljalo, da so zasnovači svoj peklenški načrt."

Preiščimo mu predvsem žepe! Marsikaterega mrtveca sem že videl, rajni Small Hunter pa me je kar prenenetil.

(Dalej prihodnjič)

Največji besedni zaklad je gotovo imel kardinal Guiseppe Mezzofanti (1774-1849), ki je poznal 114 jezikov in od katerih jih je perfektno govoril 50.

Naglica—taka in taka

Zgodilo se je, da smo se morali zvečer, v novi postojanki premenjati in priti v tako nemirni del bojišča. Mi širje častniki, od sleherne čete podeden, smo si hoteli prej ogledati dohode do tjakaj. Na kolesih smo se bili nemoteno pripeljali do vasi, ki je bila skrita v zelenju in vsa sestreljena. Vas je bila tik zadaj za jarki, kateri smo morali zasuti, in prepričani smo bili, da jih bomo tudi v temini našli, zlasti še, ker bi naj nas zvečer pri vaški cerkvi čakali kažipoti, ki jim je bilo znano omrežje strelskih jarkov. Zatoj smo se koj odpeljali ujetje.

"Da! Ko je prihitev in ko si ga vprašal, ali je že pokopan?"

"Da. Ni še bil gotov, radoveden jebil, ali nam je uspel udar, ki ga je sam nasvetoval, pa je prihitev v tabor. Ko smo vas spravili v šotor, se je vrnil in grob dokončal."

"Si videl rano?"

"Videl! Strel je šel naravnost skozi srce.

Zakaj pa poprašuješ po takih postranskih okoliščinah?"

"Ker utegnejo biti zelo važne za nas."

Odkopali bomo grob, videti moram truplo. Bi nas spremjam nazaj v sotesko?"

"Prav rad. Dovoli samo, da prej naročim, kako naj uredijo tabor."

Kmalu je opravil, šla sva Kruger bej, Winnetou so najuspremljali.

Spotoma sem še vprašal šejha:

"Iz tvojih besed se je čulo, kot da ne verjameš prav na samomor. — Ali morebiti dvomiš, da bi se bil sam umoril?"

"Seveda dvomim!" je dejal zamišljen.

"Zakaj?"

"Ker sem dobro poznal ravnega kol agasijevega prijatelja, vkljub temu, da smo bili samo nekaj dni skupaj. Nemogoče se mi zdi, da bi se bil tak vesel in dobrosrčen človek sam ubil. — In razen tega je kol agasi človek, ki je vsega zmožen. Opazoval sem ga, neprestano je bil svojemu mlademu prijatelju za petami, kar stražil ga je, kot da je njegov ujetnik."

Sejh nam je pokazal grob.

Grob prav za prav ni bil, le grobija. Kol agasi si je delo zelo olajšal, pokril je truplo enostavno s kamenjem. Grobija ni bila velika, v nekaj minutah smo kamenje odstranili.

In pred nami je ležal rajni Small Hunter —.

Vsi smo iznenadeni vzkliknili. Razen šejha še nobeden od nas ni videl pravega Small Hunterja, le to smo vedeli, da sta si z Jonatonom Meltonom zelo podobna.

In podobnost je bila res izredna.

"Heavens —!" se je zavzel Emery Bothwell. "Kolika pobnost!"

"Uff —!" je dejal celo molčiči Winnetou.

"Ma ša 'llah — čudo božje —!" je vzkliknil Kruger bej. "Tale mrlji je vendar tisti človek, ki sem ga vzel s seboj iz Tunisa —!"

Mislil je Jonatana.

"Res sta si silno podobna?" sem priznal tudi sam.

"Kdo bi si bil kaj takega misil —!" se je čudil Kruger bej.

"Ta podobnost je bila tisto, kar je Meltone, sina, očeta in strica, zapeljalo, da so zasnovači svoj peklenški načrt."

Preiščimo mu predvsem žepe! Marsikaterega mrtveca sem že videl, rajni Small Hunter pa me je kar prenenetil.

(Dalej prihodnjič)

Največji besedni zaklad je gotovo imel kardinal Guiseppe Mezzofanti (1774-1849), ki je poznal 114 jezikov in od katerih jih je perfektno govoril 50.

spreznen; tako je bil spremezen. Pravkar je bil zašel s sprednjim kolesom v kolotečino, zdelo se je, da se bo prekopicil, a nato je le dobil ravnotežje, a delj ko to malec trenutka nisem mogel gledati tja, dovolj sem imel opraviti sam s seboj, saj je spet pelo in orglalo ogljuščajoče z vrha na nas. A tega obraza ne bom svoj živ dan posabil, obraz voznika v ognju, ki se je peljal na živiljenje in smrt! Obraz ni izražal strahu pred smrtno. Ta človek niti toliko časa ni imel, da bi bil mogel batiti smrti, in njegov obraz, obraz poštenega človeka, je bil prežet s skoraj duhovno lepoto, v njem se je odražala volja, da bi bil čim hitrejši, hitrejši kot goreče ptice, ki so nas žvenketajo zasledovanje!

Ta človek niti toliko časa ni imel, da bi bil mogel batiti smrti, in njegov obraz, obraz poštenega človeka, je bil prežet s skoraj duhovno lepoto, v njem se je odražala volja, da bi bil čim hitrejši, hitrejši kot goreče ptice, ki so nas žvenketajo zasledovanje!

Pa smo jim tudi res ušli! A če bi znali rezljati obraze iz lesa, v katerih bi mogel vsakodaj spoznati, da tisti obraz ponjeni naglico, naglico hitečega vetrna, pa bi napravil obraz tega častnika iz goreče Flandrije. Le še nekoč sem glede na naglico doživel nekaj, kar se mi je prav tako neizbrisno ohranilo v spominu. A to ni bilo v Flandriji, pač pa doma v mojem rojstnem mestu.

Imeli smo mačko, lepo, črno žival blesteče se dlake, in vsi smo jo imeli neznansko radi, oče, mati in sestre in bratje, toda mačka, mislim, nas ni imela rada, kakor sploh mačke ne poznajo tega. Milostno je sprejemala naše nežnosti, a večkrat, ko sem jo božil in sem bil srečen, da se je ponizala in začela presti, da se je mahoma povzpela k vratcu in nenaščoma sem začutil, da ima tudi kosti; saj, če mi je čepela v narociju, tega nisem občutil. Potem je skočila na mala, malomarno je stopala na pod nizdol. Zdrknili smo v prsteni plaz, ki se je strmo in z bobnjenjem dvignil kvišku, ena sama ploha kamenja in ilovnih grud — in že spet je gromko in pogubnosno pritulilo in se je prasketa razpočilo.

Imeli smo mačko, lepo, črno žival blesteče se dlake, in vsi smo jo imeli neznansko radi, oče, mati in sestre in bratje, toda mačka, mislim, nas ni imela rada, kakor sploh mačke ne poznajo tega. Milostno je sprejemala naše nežnosti, a večkrat, ko sem jo božil in sem bil srečen, da se je ponizala in začela presti, da se je mahoma povzpela k vratcu in nenaščoma sem začutil, da ima tudi kosti; saj, če mi je čepela v narociju, tega nisem občutil. Potem je skočila na mala, malomarno je stopala na pod nizdol. Zdrknili smo v prsteni plaz, ki se je strmo in z bobnjenjem dvignil kvišku, ena sama ploha kamenja in ilovnih grud — in že spet je gromko in pogubnosno pritulilo in se je prasketa razpočilo.

Nemara, sem si mislil, pa drva vognišču tako pokajo, močne je kako smolnato poleno na ognju, ki poka, kakor bi s puško streljal. Zdaj je bilo topanje tako hrupno, kakor bi jezdila četa huzarov po kamnitem tlaku. In že se mi je začelo dozdevati, da prihaja topot iz štedilnikove pečice. Neda bi se pomislil, sem naglo potegnil vratca nizdol. Iz pečice je kakor goreč satan šinjal na mahu mačka v enem samenskoku, zletela je, ne da bi se dotaknila tal, kakor izstrelek iz topa in ven skozi odprta vrata in je brez glasu izginila. In nikdar več ni moja mati odtlej

0

Ključ po 45 letih

Neki John O. Yeiser III, star

18 let, in Andrew S. Yeiser star

15 let iz Omaha, Nebraska, sta

pred kratkim prišla v Denver,

kjer sta se oglašila v nekem tamkajšnjem hotelu in izročila ključ

od sobe, v kateri je pred 45 leti

prejčeval njiju starci oče.

Ključ je bil njiju prednik pozabljivši odnesel s seboj in vseh 45

let ga je nameraval po pošti slati nazaj, a je vedno odlaščil in sedaj pa sta njegova potomca izpolnila željo svojega prednika in vrnila ključ hotelskemu ravnatelju po 45 letih.

0

Prva električna lokomotiva, ki je bila preizkušena 29. aprila, leta 1875, je vozila s hitrostjo 19 milij na uro.

1 do 5 popoldne, razen v sredo

423 Citizens Bldg.

850 Euclid Ave.

Telefon: MAin 6016.

0

MALI OGLASI

Fina hiša naprodaj

Proda se moderna hiša 6 sob,

za eno družino, severno od Lake

Shore Blvd., blizu cerkve sv.

Jeronima. Cena je \$6,750; 20%

tako zanesljivi osebi. Odločite

se hitro, ako hočete živeti v lepi

okolici.

Strainic Realty Co.

18000 Lake Shore Blvd.

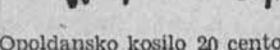
IVanhoe 6430, KENmore 4120-J

(231)

0

GAIETY BAR INN

16701 WATERLOO RD.

Opoldansko kosišo 20 centov. Vsak petek ribja pecenka 20 centov. V soboto kokoška pecenka. Vsak petek in ples.

Izbira finega zganja, piva in vina.

MIRKO BRODNIK:

Ljubezen ne umre

Začela sta sestavljati brzjavko, toda oba takšnega dela bila vajena, in naposled je Kačarica dejala, da bo pač najbolje, če prosi Miha poštirico, naj ona sestavi brzjavko. Dala mu je nekaj denarja in ga poslala v vas no pošto.

In še tisto popoldne je odšla v Zagreb brzjavko, v kateri je bilo napisano:

"Oče umrl. Vrni se takoj domov. Mati."

In ta brzjavka je odločila nadaljnjo Marijino usodo.

III

Andrej božič

Andrej je bil ta božič kaj slabe volje. Prvič se mu je prišlo, da na takšen dan ni bil doma med svojimi ljudmi, ampak v tujini. In še nekaj drugega ga je bolelo. Skoraj vsi njegovi znanci, ki so bili v istem kraju, kakor on, so dobili od doma za praznik kakšen priboljšek. On pa ničesar. Vojak, ki je tisti dan pred božičem nesel pošiljke s pošte, je sopihal pod težkim bremenom, kajti bilo je brez števila manjših in večjih zavitkov. Samo za Andreja je prišla le nerodno popisana dopisnica, na kateri sta mu oče in mati želeta srečen božič.

Saj je res materi rekel, da mu ni treba ničesar pošiljati, ker ima dovolj denarja s seboj, vendar pa mu je bilo zdaj hudo. Ni mu šlo za denar, toda kakšen spomin z doma bi mu bil le drag, čeprav samo kos kolaka ali prekajenega mesa.

Nekako se je potolažil s tem, da so ga njegovi tovariši, ki so bili srečnejši, povabili v svoj krog in mu postregli z vsem, kar so sami dobili. Tako je nekako pozabil, da je bil edini med njimi prikrajšan. In razen tega mu je pošta prinesla "Domovino." V njej je prebiral zgodbe, novice iz domačih krajev, tako, da prav za prav nikoli čisto izgubil zvezne z njimi.

Za božič so imeli vojaki dva dneva prost. Andreju, ki se je že navadil vojaške sunkenje, je bilo kar dolgčas, ko ni imel nikaknega dela. Da bi se ta dan lotil knjig, ki mu jih je dal tovariš, tudi ni maral. Tako je pohajkal, sem in tja, se povarjal s tovariši in večji del dneva prespal.

Za Silvestrovo so se prijatelji zmenili, da bodo napravili majhno domačo zabavo. Hoteli so praznovati začetek novega leta, ki ga bodo še vsega prebili pri vojakih. Preudarjali so, kaj bi naredili, da bi ga najbolje proslavili. Andrej se teh njihovih pomenkov ni udeležil, kajti tisto dopoldne je spet prišla "Domovina" in zdaj jo je moral prebrati do poslednje vrste kakor vselej. Najprej seveda oba romana, ki ju kar pričakanati ni mogel. Potem pa domače vesti. Tu pa mu je kmalu obstalo oko na kratkem poročilu:

"Iz Zabukova: Kakor nam poročajo se je na sveti večer smrtno ponesrečil posestnik Kačar. Bolan se je odpravil k polnočnici. Na poti proti cerkvi, ki je dobre pol ure oddaljena od njegovega doma, je zašel, v snegu onemogel in zmrznil. Drugi dan so ga dobili mrtvega."

Andrej je prebledel. "Za booga, ali je mogoče? Še enkrat je prebral poročilo, toda ne, ni se zmotil. Ponesrečenec ne more biti nihče drug kakor Marijan oče."

"Ena ovira je že odstranjena," to je bila prva misel, ki ga je prešinila, toda takoj jo je pregnal. Kako je mogel sploh kaj takega misliti?

Potem se mu je vsililo še nekaj drugega. Kaj bo zdaj z Marijo? Ali ona že ve? Ali jo bo-

la je okoli sebe. Še nikjer ni bilo žive duše, razen ljudi, ki so imeli na postaji službo. Potem se ji je ustavil pogled na uru in videla je, koliko prezgodaj je prišla. Stisnila se je k peči na klop. Pot jo je utrudila, toda zadremati se ni upala, da morda ne bi zaspala in zamudila vlaka. Kakor v nekakšni vročici je strmelja predse.

S tistim Silvestrovim praznovanjem seveda ni bilo nič, vsaj zanj ne. Tovariši so si sicer pravili zabavo in dobro so se imeli, on pa se ni udeležil njihovega veselja. O polnoči so ga zbudili in mu želeli srečno novo leto. Dremaje jim je dal roko, potem pa je kmalu iznova zaspljal.

Brzjavka, ki jo je Kačarica poslala za svojo hčer, je prišla v Zagreb in dostavili so jo Andrejevemu prijatelju, kakor je bilo dogovorjeno. Toda ta se je za praznike odpeljal domov in vrniti se je mislil še po novem letu. Tako je brzjavka obležala v njegovem stanovanju.

V Zabukovju je stara Kačarica čedalje bolj nestrpo pričakovala svojo hčer. Tretji dan je že mineval, kar ji je brzjavka vila, toda Marije ni hotelo biti. Niti pisala ji ni. Kaj naj to pomeni? Ali je niti očetova smrt ni ganila? Ali še ne more pozabiti očetove žalitve in njegove jeze, zdaj ko že počiva v grobu? Kačarici se je zdelo, da mora biti njegova hči zelo, zelo nevhaležna.

Toda ne, takšna ni. Saj jo pozna, Marijo. Dobra je. Nekaj se ji je moralno pripetiti, ko je ni. Ali je morda bolna? Morada leži in ji ne more niti pisati?

In tedaj je prešla Kačarica nova misel. Sama pojde po hčer! Povedala ji bo, kako je zdaj pri hiši, in če drugače ne pojde, jo bo še prosila, naj se vrne domov. Če pa je bolna, jo bo negovala, skrbela zanj, da se pozdravi in jo potem odvede domov.

In svoj sklep je mislila stara Kačarica čim preje izvršiti.

Zvčer je pobrskala po skrijeti. Pogledala je, koliko je še denarja. Čeprav niso živeli ravnobajno, je njen mož, ki je sam gospodaril, prihranil precej stotakov. Nekaj je šlo za pogreb, za dobra dva tisočaka pa je skoraj ostalo. Od tega denarja je vzela Kačarica pet stotakov in zavezala jih je v robec, da jih bo imela za pot.

Drugo jutro je vstala na vse zgodaj, ko je bilo še temno. Praznično se je oblekla v črno. Skuhala je zajtrk, ki je že zavrel, ko je šele Miha stopil v kuhinjo.

"Kam pa, mati?" je presenečeno vprašala Kačarico.

"Po Marijo pojdem," je rekla vdova in nesla skledo s kaččimi se žganci na mizo. Potem je začela hlapcu naročati: "Če bo le mogoče, se jutri zvečer vrnem. Drži se doma, in glej, da bo vse, kakor mora biti. Ne pozabi skrbeti za krave in prašiče, pa pot malo razširi. Marijo bom privredila s seboj in doma morala ostati."

Hlapac je že sedel za mizo, segal z veliko žlico v mleko in žgance ter pritrjeval njenim besedam. Njej sami se ni ljubilo dosti jesti. Prav nič teka ni imela. Potem je premislila, ali naj že gre. Vlak se odpelje okoli enajst ure, do postaje bo pa imela ob tem vrvenju išči poti tudi najmanj debeli dve uri. Da, nekaj časa bi prav za prav lahko še ostala doma.

Toda ne, rajšči pojde takoj, da je ne bi skrbelo, ker bi utegnila zamuditi.

In šla je. Na pragu je še enkrat zabičila hlapcu, naj pazi na dom, potem pa je kmalu njena črna senca izginila za ovinkom.

Najmanj uro prezgodaj je prišla na postajo. Vsa razgreta je šla v čakalnicino in si kupila vozni listek. Drag je bil. Pa je menda resdalec v Zagreb, ko je železnica toliko stane. Gleda-

neznano nališpano žensko, ki je pri okencu vzela prav tako kakor ona listek tretjega razreda v Zagreb. Sama pri sebi je sklenila, da bo šla povsed za njo, češ, ta bo že znala pravo pot.

In če bo mogoče, se bo seznanila z njo.

Dolgo ni hotelo biti vlaka. Nazadnje pa je le začula vriskanje lokomotive in potem je železni stroj pridrvel na postajo, ves bel od slane. Kačarica je hitro vzela culo, v kateri je imela nekaj jedi, in stopila za nališpano neznanico, ki je bila tudi namenjena v Zagreb.

Počasi se je začela čakalnica polniti. Bili so po večini ljudi, ki so se hoteli vrniti po božičnih počitnicah z dežele v mestu. Kačarica je slišala neko košarami in kovčagi. Gnetla se

je med njimi in nazadnje s tem zavezla v vagón, kjer je k sreči odkrila prazen prostor v bližini svoje neznanice.

Preden se je oddahnila, je vlak že potegnil.

(Dalje prihodnjič.)

PODPIRAJTE SLOVENSKE TRGOVCE

Naročite se na dnevnik "Ameriška Domovina"

Jos. Zele in Sinovi
POGREBNI ZAVOD
Automobili in bolniški voz redno in ob vsaki uri na razpolago.
Mi smo vedno pripravljeni s najboljšo postrebo
6502 ST. CLAIR AVENUE Tel.: ENglest 4222
COLLINWOODSKI URAD:
452 E. 152D STREET Tel.: KENmore 2122

Denarne pošiljatve v staro domovino

American Express Company nas obvešča, da lahko sedaj, potom njenih vez, posiljam denar v Ljubljano in one kraje, ki so od Italijanov zasedeni. Za enkrat sprejemamo le brzjavna naročila v dolarjih, toda denar bode izplačan v lirah.

V kraje, ki so bili pred sedanjem vojno pod Italijo, pa vedno posiljam denar v lirah in tudi to potom kabelna.

Kdor se torej hoče poslužiti te prilike, da pomaga svojim v staro domovini, naj se obrne na:

August Kollander Co.
6419 ST. CLAIR AVE., CLEVELAND, OHIO.

Kollander tudi izdeluje prošnje za državljanke papirje in opravlja notarske posle. Ako ste v dvomu kako pravilno nasloviti pismo v staro kraj se obrnite na Kollanderja za pojasnilo.

Bančni uradi po vsem Greater Clevelandu in v okolici

SKRAJŠANO POROČILO STANJA 24. SEPTEMBERA, 1941

P R E M O Ž E N J E

Gotovina na rokah in v bankah	\$173,042,892.65
United States vladne obligacije, direktne in garantirane, manj amortizacijske rezerve	160,957,597.06
Družni, mestni in drugi bondi in investicije, vključno delnice v Federalni rezervni banki, manj rezerve	10,034,658.50
Posojila, diskonti in predjemni, manj rezerve	166,268,466.86
Bančna poslopla (vključno investicije in drugo premoženje, indirektno zastopajoča bančna poslopla), manj rezerve	6,020,617.17
Druža zemljišča (vključno investicije in drugo premoženje, indirektno zastopajoča druga zemljišča), manj rezerve	3,814,366.23
Družno premoženje, manj vrednosti	2,355,652.71
Obveznosti odjemalcev na ekleptacijah, zvršenih od banke	34,429.09
Obveznosti odjemalcev na posojilih	2,025,000.00
Skupaj	\$524,553,680.27

O B V E Z N O S T I

Glavnice note	\$ 12,200,000.00
(Podvrzene depozitem in drugim obveznostim)	
Osnovne glavnice	13,800,000.00
Preostane in nerazdeljeni dobitki	7,773,089.89
Rezervirano za slučajnosti	1,009,826.59
Rezervirano za obresti in glavnice note	86,235.63 34,868,952.11

D E P O Z I T I

Na zahtevo	\$271,620,450.80
Na čas	189,798,920.18
Estate Trust Department (Preferred)	17,174,895.89
Corporate Trust Department (Preferred)	3,617,052.22 482,211,319.09
Rezervirano za davke, obresti itd.	1,779,798.97
Druge obveznosti	3,634,181.01
Aektecijske izvršene za odjemalce	34,429.09
Obveze na posojila	2,025,000.00
Skupaj	\$524,553,680.27

United States vladne obligacije nošene z \$23,072,481.18 so obljubljene za varnost javnih slikev in trutnimi depozitom ter za druge namene, kot zahtevano in odgovljeno po zakonu.

CLANI FEDERALNEGA REZERVNEGA SISTEMA

CLANI CLEVELAND CLEARING HOUSE ASSOCIATION

Clan Federal Deposit Insurance Corporation.

Glasbena Matica

CIGAN-BARON
KOMIČNA OPERA V TREH DEJANJIH

SOLISTI ZBOR BALET ORKESTER

MNOGO SMEHA! . . . MNOGO ZABAVE!

V NEDELJO, DNE 5. OKTOBRA 1941

Začetek ob 7:30 zvečer

Avditorij Slovenskega narodnega doma na St. Clair Ave.

Vstopnice dobite v predprodaji pri Mrs. Makovec in pri blagajni uro pred predstavo

VESELITE SE VAŠIH LASTNIH PRIVATNIH "TOPLIC"
modernim plinskim avtomatičnim grecem vodne